

**ZBRANE PESMI SODELUJOČIH NA
BRALNEM MARATONU, 5. 10. 2020 -
ODRAŠČANJE**

Zbrala: Urša Žiger

Maribor, oktober 2020

Kazalo

ODRAŠČANJE.....	2
ODRAŠČANJE.....	3
PALEC.....	4
101 PROBLEM.....	5
OTROŠTVO.....	7
ŽIVLJENJE.....	8
OHRANIMO NARAVO ČISTO.....	9
ODRAŠČANJE.....	10
KAJ SE ZGODI, KO ROŽA OVENI?.....	11
SPOMINI OTROŠTVA.....	12
MOJ BRAT LUKA.....	14
MOJA DRUŽINA.....	15
MOJA DRUŽINA.....	16
MOJA VELIKA SESTRA.....	17
OD MAJHNE DO VELIKE.....	18
ODRAŠČAJOČA MLADOST.....	19
RASTEM.....	21
TISTO POLETJE.....	22
ODRAŠČANJE.....	23
ODRAŠČAM.....	24
ODRAŠČANJE.....	25
TEŽKO ODRAŠČANJE.....	26
SENCE.....	27
ZEMLJA.....	28
VPRAŠANJE.....	29
V PARKU.....	30
ODRAŠČANJE.....	31
KO BOM VELIK.....	32

ODRAŠČANJE

Odraščanje je doba,
ki te spremlja skoraj do groba.

Najprej si dojenček,
ki še ne ve,
čemu služi korenček.

V vrtcu se igramo,
v šoli pa čvekamo.

Najbolj pametni smo v času pubertete,
saj svet vrtil se s hitrostjo rakete.

Potem čez nekaj časa si ustvarimo družino
in srečno zaživimo.

Larisa Hübl, 6. razred
OŠ Janka Padežnika Maribor

ODRAŠČANJE

Kot dojenček se rodiš,
priložnost s tem dobiš;
a preden se zaveš,
že otrok si, saj to veš.

Kasneje najstnik postaneš –
na cel svet se jeziš,
staršev se ne veseliš.

O, potem pa v srednjo šolo greš!

Tvoj cvet prav kmalu zacveti,
tega vsak se veseli.

Ko službo boš iskal, upaj,
da bo taka, ki te veseli in
upanje na boljši čas vzbudi.

Odrasel nazaj se ozreš in ugotoviš,
kako mladost je hitro mimo šla
in kako lepa je bila.

Klara Lorenci, 6. razred
OŠ Janka Padežnika Maribor

PALEC

Najprej si majhen kot palec na nogi,
potlej že večji kakor dve žogi,
na koncu si velik že kakor slon,
ne preraste te več noben balon.

Ko enkrat velik si tako,
ne rasteš več visoko v nebo.

Kmalu napočil čas bo za šolo.
Tam za pisanje dobil boš polo.
Če na testu dobiš trojico,
naslednjič potrudi se boš za petico.

ko šolo končal boš,
pojdi naprej,
saj služba te čaka,
jupi ju jej!

Naja Bokan, 7. razred
OŠ Janka Padežnika Maribor

101 PROBLEM

Vsako jutro budilka ob 7ih me zbudi,
ter me opomni, da v šolo se mi mudi.

Še prav ne bedim,
Ko že v šolski klopi sedim.

Drama v šoli se odvija brez predaha,
Saj je drame več kot v moji sobi praha.
Vedno iste čenče razpravljajo razredno dramo,
Kot, da smo same v rajju.

S sosedom več razpravljam,
kot pa z učiteljico snov ponavljam.
Potem pride odličen odmor,
a naslednja ura je že spet polom.

Da bo učiteljica spraševala je bilo v trenutko jasno kot milina
ter takoj je v razredu nastala tišina.

Vsi prestrašeni smo do kosti,
ter upamo da nas učiteljica pomilosti.

V klopi sedim, srce mi hitro bije,
nakar učiteljica naglas moje ime zavpije.
Pred zeleno tablo stojim ter vsakemu vprašanju čudim se,
a kljub mojemu neznanju učiteljica v klop posede me.

Upam, da zadnja ura čim prej mine,
da kosilo na vrsto hitreje pride.
Ko zvonec končno zazvoni,
vzamem svoje stvari in na kosilo se mi že mudi.

Po dolgem dnevu utrujen domov pridem,
in si želim odpočiti.
Ko že mama iz kuhinje pridrvi,
in sesalec zame v roki drži.

Zvečer še za šolo zadnje stvari dokončujem,
pripravim torbo cel utrujen.
Ko končno v posteljo ležem,
zaprem oči in rečem le še lahko noč.

Ela Perkovič in Špela Domjan, 9. razred
OŠ Bojana Iliča Maribor

OTROŠTVO

Otroštvo je smeh, veselje in sreča,
ki se vedno veča.

Otroštvo je melodija igrivih otrok,
ki tekajo okrog in okrog.

In tudi, ko odrasteš, nikoli ne pozabi,
da del tebe še vedno je otrok.

Katarina Kašman, 5. razred
OŠ bratov Polančičev Maribor

ŽIVLJENJE

Življenje je krajše kot se zdi.
A vendar se ti v njem marsikaj zgodi.
Zanimive, vesele in žalostne stvari.

Vsaka te po svoje oblikuje in spremeni.
V življenju moraš biti le ti,
takšen kot pač si!

Lucija Marinšek, 5. razred
OŠ bratov Polančičev Maribor

OHRANIMO NARAVO ČISTO

Na nebu plaval je oblak,
vanj zrla sem kot v odrešitev.
Opran je bil in ves mehak,
z višav mi bil je kot daritev.

Naenkrat pa je počrnel!
Raztrgan, kot da bi ga vlak
povozil ali smog človeštva.
Bil skupek je nesnag, odplak.

Se solza mi je utrnila.
Kako jo ranimo, ljudje –
naravo, ki do nas je mila,
a mi surovi smo do nje.

Še trava raste, cvet cveti.
A dolgo več ne bo tako,
če nas zavest okolja varstva
na višji dvigne ne nivo.

Lejla Domajnko, 8. razred
OŠ Draga Kobala Maribor

ODRAŠČANJE

Iz zibke sliši se otroški jok,
že kobacaj plazi se okrog.

V šolo gre, pridno se uči
in prvič prijatelja si pridobi.

Devet let mine kakor blisk,
že v gimnazijo gre na obisk.

Naprej na študij hiti,
da lepo prihodnost, fant, si zagotovi.

S ponosom so starši gledali,
kako zrasel je njun sin.

V njunih srcih
za vedno bo ostal majhen pobalin.

Zala Jakovac, 7. razred
OŠ Franca Rozmana – Staneta Maribor

KAJ SE ZGODI, KO ROŽA OVENI?

Ko roža oveni, se zgodi dosti stvari.

Cvetje počrni,
njena glava obvisi,
vso radost izgubi.

Ta roža si ti.
Zapiraš se vase,
nič se ne smejiš.
Vedno si praviš,
da bo vse dobro
a ti ne pomaga noben oblič.

Tvoje oči so hladne,
rada bi vedela zakaj.
Je res tako hudo,
če sam sebe izgubiš kdaj?

Tudi če oveniš,
te bom vedno znova zalila.
V večnem upanju,
da bom te nazaj dobila.

Eva Kekec, 9. razred
OŠ Franca Rozmana – Staneta Maribor

SPOMINI OTROŠTVA

Vsak dan zbudim se z mislijo,
da otroštva enkrat konec bo.

Prebrskam vse spomine
in moje otroške zapuščine.

Začelo se v vrtcu je,
kjer veliko naučili so me.
»Ušpičila« sem tudi veliko »bedarij«,
ampak meni se to hudo ne zdi.

Potem v šolo sem začela hoditi,
kjer sem morala svoje misli krotiti.
Otroški duh sem odložila
in se v šoli za sekundo zresnila.

V glavi mi bo ostalo za vedno,
da z mojimi prijatelji nikoli ni bedno.
Vedno smo si izmislili nekaj smešnega,
in staršem izredno tečnega.

Vedno zabavno je bilo,
ampak je minilo prehitro.
Časa za zabavo veliko še bo,
ampak ne bo več tako
kot je bilo.

Spomini bodo morali ostati,
ne smem jih izgubiti v potrati.
Zapomnila si jih bom za vedno,
saj spomini so tisto najbolj potrebno.

Zabavno je bilo,
zdaj pa čas za nove pustolovščine bo.
Zaganjam se naprej
in premagujem ovire,
kot jih še nisem doslej.

Ana Šalamon, 7. razred
OŠ Dušana Flisa Hoče

MOJ BRAT LUKA

Kaj vse je Luka?
Moj brat Luka je najprej Luka,
ki rad špuka
in takrat mu pravimo puka.

Čeprav Luka hodi v šolo,
ima precej veliko smolo,
saj veliko pije kokakolo.

Luka je važna oseba,
ker je velik in močan,
saj občasno hodi v Kranj.

Mama mu pravi Luka,
včasih pa srček,
a meni je najbolj všeč Luka,
ko se dela, da je hrček.

Lara Poredoš, 5. razred
OŠ Ludvika Pliberška Maribor

MOJA DRUŽINA

Moja mamica učiteljica je,
dela, kuha, lika in ostalo vse.

Ati škode ocenjuje,
z bratcem naju okreguje.

Bratec v drugi razred hodi,
za šolo dela, potem zaspil,
zjutraj pozno se zbudi.

Dobili smo člana družinskega,
in to psa živahnega.

Zdaj na vrsto pridem še jaz
in vsem povem na ves glas.

Rada svojo družino imam,
skupaj smo tu,
skupaj smo tam.

Hana Jarh, 5. razred
OŠ Ludvika Pliberška Maribor

MOJA DRUŽINA

Jaz imam veselo družino,
še posebej, ko se imamo fino.
Čeprav se včasih skregamo,
se hitro spet pobotamo.

Radi se imamo
in veliko se igramo.
Radi beremo vsi
ter ustvarjamo stvari.

Oči je spreten,
vesel in močan.
Verjame vate,
da boš zmogel sam.

Mami je dobra
in rada pomaga.
Nosi krila
in raziskuje besedila.

Moja sestra Ejti
je pametna in lepa.
Imava se radi,
tega nič ne spremeni.

Maca Bobnar, 5. razred
OŠ Ludvika Pliberška Maribor

MOJA VELIKA SESTRA

Mi vedno nagaja,
me vedno jezi,
a vedno je zame tam,
ko si želim.

Me vedno odganja,
ker sem premala,
a včasih sem tudi jaz
družba prava.

Z mano košarko najraje igra
in vedno koš zadeneva.
Včasih grda, včasih lepa,
je igra najina.

Obe se pohodom upirava,
a nikoli ne zmagava.
Vedno do cilja tekmujeva,
a nikoli ne popuščava.

Katja Čertalič, 5. razred
OŠ Ludvika Pliberška Maribor

OD MAJHNE DO VELIKE

Ko včasih sem spraševala se,
kako bo, ko bom odrasla,
zdaj dobila sem odgovor na vse to,
ker sem tako zrasla.

Od punčke brez obveznosti
zrasla sem v deklico
in zdaj se mi zdi,
da je še mnogo neznanih poti.

Odraščanja še konec ni,
upam, da ne bi minilo hitro mi.
Odraščanje je skrivnostno potovanje,
v katerem si lahko uresničim svoje skrite sanje.

Katja Neža Mayer, 5. razred
OŠ Kamnica

ODRAŠČAJOČA MLADOST

Ko mladost odrašča,
ji temperatura narašča.
Čeprav ima le vročino ali angino,
življenje ne zdi se ji prav fino.
Puberteta je zakleta!
Na mladost pripeta.

Le kaj mi je tega treba?
Ko se pogledam v ogledalo –
to ni več ista oseba.
Bleda lica, podivjano srce,
mozolji povsod – to se ve!
Zaspanost in trma se borita na glas,
da je iz dneva v dan pravi špas!
Z mamo naenkrat narobe govorim
in rada do dvanajstih spim.
Se umikam v sobo svojo,
da mi spet težili ne »bojo«.

Tečna in godrnjava ...
Prepolna je moja glava.
Niti sama ne vem ...
Pa saj to sploh ni moj problem!
Če me ne razumeš, si kreten!

Okoli mene govorijo:
Poglej! Kako je suha ...
Mar si ne privošči niti kruha?
Le kaj jo kuha?
Poglej, kako jo luna trka,
šola ji je zadnja frka.
Samo godrnja,
domaćih nalog se ji delati ne da.

Pa si mislim:
Poglejte drugače,
spomnite se svoje najljubše igrache
in bedarije, ki ste jo naredili,
ko ste s prijatelji se poveselili,
in vseh profesorjev tečnih,
ki so govorili o temah večnih,
in odraslih, ki so vam pamet solili,
ko ste morali biti v istem prostoru z njimi ...
Pozabili ste, kako je bilo!
Verjemite, ni lahko!
Pojejte raje čokolino
in razumeli se bomo prav fino.

To čudno obdobje
nikakor ni udobje!
Mladost nam dopušča, da smo kdaj leni – preleni,
potem pa z odraščanjem pridejo sami problemi!

Luna Vogrin in Taja Šafarič, 9. razred
OŠ Frana Lešnika Vuka Slivnica

RASTEM

Iz novorojenčka v dojenčka. Iz majhnega palčka v malčka.

Kmalu začnem v šolo hoditi za življenje se učiti.

Čaka me še srednja šola, to veliko bo napora.

Postal sem zlati maturant, kitaro v orkester grem igrat.

Čeprav sem vedno to želel,

je kar naporno sem dojel.

Sedaj me kličejo že oče, nato ponosen sem,

ker kdo tega noče.

V odraščanju bilo je veliko napora,

zato potrebujem malo odmora.

Mateja Petek, 7. razred
OŠ Miklavž na Dravskem polju

TISTO POLETJE

Daleč je tisto poletje,
ko na plaži sva sama bila
v objemu drug drugega.
Mislila sva le na naju,
na ljubezen,
veselje
in najino skupno življenje.

To je bil samo najin dan,
z ljubeznijo obdan.
Vedela sva,
da kmalu se bova ločila,
a tudi na daleč se bova ljubila.

Lepi trenutki zdaj so za nama,
vsak v svoji postelji leživa čisto sama.

Neža Gračner, 7. razred
OŠ Miklavž na Dravskem polju

ODRAŠČANJE

Človek se rodi,
da bi v miru živel.
Ne želi si,
da bi trpel.

A ko odraščamo,
majhne težave postanejo
velike skrbi,
zaradi česar nas
velikokrat glava boli.

Včasih je treba,
da se zjočeš,
čeprav tega nočeš.

Včasih pa od sreče
zajokal bi,
ko zlati maturant
postaneš prav ti.

Neža Gračner, 7. razred
OŠ Miklavž na Dravskem polju

ODRAŠČAM

Odraščam kot goba,
moja noga je gibčna kot stonoga.
Na začetku majhen palček sem bil,
a v velikana sem se prerodil.

Zdaj ko velik sem že,
Mata v glavo včasih ne gre.
Pozabim tu, pozabim tam,
v redovalnico kdaj kakšno piko dodam.

Knjige tu, knjige tam,
to je vse, kar za obrok imam.
Zeleno knjigo odprem,
Postanem še sam zelen.

Ko star si deset,
se ti štirinajst let zdi staro za umret.
Vedno starejši kot si,
vedno bolj v glavi se ti vrti
In to ne le od bolezni ampak tudi od ljubezni.

Alisa Volmajer in Pika Polonca Žerdin, 6. razred
OŠ Prežihovega Voranca Maribor

ODRAŠČANJE

Iz majhne zibke
do srednje šole
potem še služba in krize
na koncu pa postelja za ostarele.

Ko majhen otrok se smeji,
a kmalu mama mu teži.
S šolsko torbo na ramenih,
glava pa je na drevesih.

Namesto dežja
z neba padajo zvezki.
Čakamo na nalogo,
oh kako smo mi vestni.

Ko plišasti medvedki postanejo zvezki.

Ko majne pupe
postanejo veliki problemi
in počasi ne moremo več k mami,
mlade roke se spremenijo
v grde dolge prste in dlani.

Ponoči lahko gledaš, kako se mrači.
Kako je po tleh se plaziti
se učiti dolgo v noč,
da izbereš pravi poklic in si komu v pomoč.
Ko ponoči več ne moreš spati,
tako se reče tej spaki
odraščati, odraščati ...

Ana Mom, 9. razred
OŠ Fram

TEŽKO ODRAŠČANJE

Sredi noči se nekje v daljavi zbudim.

Vsako jutro masira moje možgane.

Glavo skrijem v mehko blazno,

mogoče mu ubežeim.

Misli spustim na plažo.

Pusti me vendar spati.

Kot da ne razume,

da ne želim v šolo.

Pa saj šola je fajn,

s prijatelji ni nič narobe,

tudi učiteljicam se včasih kakašna posreči,

če le niso jezni kot »kača«.

V šolo ne želim zaradi tebe,

ki, ko pred ogledalom stojim,

vame strmiš in mi življenje greniš.

Ti si ta, zaradi katerega sem zgubila pozornost najlepšega fanta,

ti si ta, zaradi katerega najboljša čokolada grenek okus ima,

ti si ta, zaradi katerega bom glavo raje v blazino porinila.

Sprašujem se, kdaj boš že odšel in na kakšen drug obraz zašel.

Dragi mozolj, zaradi tebe sovražim odraščanje.

Maša Frešer, 6. razred

OŠ Fram

SENCE

Prazne ceste,
mesto vse naokoli,
sonce na nebu.

Oblaki gredo mimo neopazno
tako kot dnevi,
v katerih je vse prazno.
Med našo distanco
odnosi razpadajo v senco.

Gaja Germavc Pušnar, 9. razred
OŠ Franceta Prešerna Maribor

ZEMLJA

Zemlja, porasla z drevesi,
na katero se vsak lahko obesi,
kadar potrebuje njeno moč,
brez katere bi vsi šli v noč.

Nihče ji ni kos,
po njej je najbolje hoditi bos.
Konča se z začetkom morja,
ki nas pripelje do začetka drugega obzorja.

Ščiti nas pred Soncem,
praznino, kometom in ostalim svetom,
kateremu še zvezd vseh ne moremo prešteti,
kaj šele da na njem znali bi preživeti.

Zato jo ohranimo,
da lahko na njej ostanemo,
da ne bomo še mi
postali praznina med ostalimi svetovi.

Gaja Germavc Pušnar, 9. razred
OŠ Franceta Prešerna Maribor

VPRAŠANJE

Kako?
Je vprašanje.
Nekako tako,
da bo,
za zadostovanje.

Zakaj?
Tega se ne sprašuje,
se le občuduje.

Kje?
Mislim, da tega ne ve nihče,
tam, nekje,
kjer lepo in prijetno ti je.

Kaj?
Dobro vprašanje.
Dvomim, da sama vem,
ve le znanje.

Gaja Germavc Pušnar, 9. razred
OŠ Franceta Prešerna Maribor

V PARKU

V parku
listje rumeni,
A ne še povsod,
toplo še vedno je ponekod.

S glasbo veliko se spremeni,
tišina se razbremeni,
rumeni park postane lepši,
ko sediš ob češnji,
pod modrim nebom,
z oblaki popestreno,
s pogledi otrok prepojeno.

V parku, pod drevesom,
kjer trava je osušena,
le tam, pod tem mestom.
Ostala je mehka, zelena,
ta se prepusti hladnemu vetriču z malo moči,
ki park razlikuje od dneva in noči.

Gaja Germavc Pušnar, 9. razred
OŠ Franceta Prešerna Maribor

ODRAŠČANJE

Zakaj sta moja starša tako tečna
in šolska ura se zdi večna?
Vse učiteljice so smešne
in moje besede so grešne.
Včasih se izmuzne mi domača naloga
in potem me vsi kličejo nadloga.

Namesto sobe imam svinjak
in moja glava je kot oblak,
brez katerega koli znanja
in veselja do branja.
Prav nič me ne zanima,
a jaz pravim, da v moji glavi vse štima.

Iva Biluš, 8. razred
OŠ Maksa Durjave Maribor

KO BOM VELIK ...

Ko bom velik,
bi rad bil nogometaš
in ne košarkar.
Rad bi najboljši bil
in nepremagljiv.

Za žogo vedno hitim,
hitreje kot avion drvim.
Ena in edina je žoga,
ampak nikoli ni nadloga.

Rad bi kot Ronaldo ustrelil
in od nekoga idol bi bil.
Tekel za žogo vedno bi,
pri meni počitka ni.

Pri vseh klubih bi igral,
svojo moč bi dokazoval.
Vedno bodi predan
in želje bodo tam.

Blendon Buzhala, 6. razred
OŠ Maksa Durjave Maribor